

Тѣ ще иматъ пълната власт не само да определятъ частитѣ, означени като „линия, която ще се определи на самото мѣсто“, но още, ако една отъ заинтересуванитѣ сили предяви искане и комисията го намѣри за удобно, да ревизиратъ части, определени отъ административнитѣ граници (освѣнъ за съществуващитѣ прѣзъ августъ 1914 год. международни граници, дето ролята на комисииѣ ще се ограничава съ провѣрката на пограничните стълбове и камъни). Тѣ ще се стараятъ, въ тѣзи два случая, да се придържатъ най-близко до даденитѣ въ договоритѣ разграничения, като се държи смѣтка, до колкото е възможно, за административнитѣ граници и мѣстнитѣ економически интереси.

Решенията на комисииѣ ще се взиматъ съ болшинство на гласоветѣ и ще бждатъ задължителни за заинтересуванитѣ страни.

Elles auront tout pouvoir, non seulement pour la détermination des fractions définies sous le nom de „ligne à déterminer sur le terrain“, mais encore si une des Puissances intéressées en fait la demande et si la Commission en approuve l'opportunité, pour la revision des fractions définies par des limites administratives (sauf pour les frontières internationales existant en août 1914, où le rôle des Commissions se bornera au récolement des poteaux ou des bornes). Elles s'efforceront, dans ces deux cas, de suivre au plus près les définitions données dans les Traités en tenant compte autant que possible des limites administratives et des intérêts économiques locaux.

Les décisions des Commissions seront prises à la majorité des voix et seront obligatoires pour les parties intéressées.

канска България съ задбалканска Тракия и се създава цѣлия комплексъ на българската земя на Балканския Полуостровъ, като географско цело и недѣлимо.

Ако презъ 1913 г. Императоръ Вилхелмъ се застъпи енергично за отнемането отъ България Кавала и по възможностъ дори на цѣлиятъ брѣгъ на Тракия, това се правеше защото германската политика изискваше отдалечаването на България отъ естествения ѝ географически най-късъ пътъ къмъ световниятъ пазаръ, а споредъ това и оставането ѝ въ орбитата на Централнитѣ Сили и монополизирането на тѣхния търговски вносъ.

Наистина, Мирния Договоръ предвиди даването на България единъ икономически излазъ; но, излазъ презъ чужда територия, а като такъвъ изложенъ на пречки и шикани — нереализуемъ. Още по-малко пристанището, макаръ и интернационализирано. „Интернационалнитѣ портове сж безъ защита, безъ протекция, безъ нормално развитие, представени на прищевкитѣ на блуждающитѣ амбиции. Конфликтитѣ които се е цѣлело да бждатъ отстранени сж само отсрочени за по удобенъ случай, предвидени и разчетени“¹⁾. Ето защо, когато говориме за истинско дебуше, ще подразбираме не една проста скеля за амбаркиране и дебаркиране; но единъ центъръ на вносна и износна търговия за обслужваната държава, съ периферия включваща всички области съ които е въ връзка. Крайниятъ пунктъ на това дебуше, подобно на сърдцето въ живиятъ организъмъ ще пулсира икономическиятъ и стопански животъ на страната. За последнето, наредъ съ необходимитѣ техническитѣ съоржжения ще се изисква учредяването на редъ учреждения, като търговски камари, търгов. сждилища, кредитни институти, агентства, и пр. пр. Всички тия институти трѣбва да функциониратъ въ хармония съ тия на обслужваната държава. Тѣ не могатъ да бждатъ интернационални. И понеже България е най-близката и може да се каже единствената която ще ползува, следователно не може освенъ да бжде частъ отъ българската земя.

Заемайки България територията на цѣлия югоизтокъ отъ Балкана съ граници на югъ едва на 30 клм. отъ брѣга, остава единствената заинтересувана държава

¹⁾ Думи на френски държавникъ и политикъ г. Аното.